

ANA HUANG

—

MRAČNA LJUBAV

NAKLADNIK

Egmont d.o.o.
Višnjevac 3, Zagreb

Z A NAKLADNIKA

Bruno Barbić

UREDNIKA

Ivana Mirošević

LEKTOR

Bonislav Kamenjašević

GRAFIČKO OBLIKOVANJE

Blid

DIZAJN KORICA

Punkt studio d.o.o.

TISAK

Znanje d.o.o.
Zagreb, lipanj 2023.

NASLOV IZVORNICA

Twisted Love
Copyright © 2021 by Ana Huang
The moral rights of the author have been asserted.
Dizajn naslovnice: © E. James Designs
© za hrvatsko izdanje Egmont d.o.o., 2023.

Sva prava pridržana. Nijedan dio ove knjige
ne smije biti objavljen ili pretisnut bez prethodne
suglasnosti nakladnika i vlasnika autorskih prava.

ISBN: 978-953-13-2604-9

CIP zapis dostupan u računalnome katalogu
Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 001179643.

ANA HUANG

Mračna ljubav

S engleskog preveo
Igor Rendić

PULS

*Mojoj majci, za svu njenu podršku i ohrabrenje tijekom godina.
Mama, ako ovo čitaš, molim te, ne nastavlaj dalje. U ovoj knjizi
ima scena koje će te progoniti do kraja života.*

Playlista

- »Twisted« – MISSIO
- »Ice Box« – Omarion
- »Feel Again« – One Republic
- »Dusk Till Dawn« – ZAYN & Sia
- »Set Fire to the Rain« – Adele
- »Burn« – Ellie Goulding
- »My Kind of Love« – Emeli Sandé
- »Writing's on the Wall« – Sam Smith
- »Ghost« – Ella Henderson
- »What Doesn't Kill You« – Kelly Clarkson
- »Wide Awake« – Katy Perry
- »You Sang to Me« – Marc Anthony

1
—
AVA

IMA I GORIH STVARI od toga da zapneš usred ničega za vrijeme oluje.

Recimo, mogla sam bježati od raspomamljenog medvjeda koji me želi rasparati na komadiće. Ili biti vezana za stolicu u nekom mračnom podrumu, prisiljena slušati Aquinu *Barbie Girl* sve dok si ne odgrizem ruku kako bih izbjegla još jednom čuti frazu po kojoj pjesma nosi ime.

Ali samo zato što bi moglo biti gore ne znači da je stvarno stanje super.

Prestani. Razmišljaj pozitivno.

»Doći će Uber i to... *sad.*« Zurila sam u ekran mobitela susprežući frustraciju dok me aplikacija uvjeravala da *traži vozilo*, baš kao i proteklih pola sata.

Obično bih bila puno manje pod stresom u vezi ove situacije, ali, hej, barem sam imala mobitel koji radi i autobusnu postaju koja me većinom štiti od pljuska. Ali Josheva je oproštajka trebala početi za sat vremena, a ja sam tek trebala otići po tortu iznenađenja iz slastičarnice i uza sve to još se spuštao i mrak. Ja možda jesam optimistična, ali nisam blesava. Nitko — a naročito ne studentica bez ikakvih konkretnih

borilačkih sposobnosti — ne želi se zateći sam usred ničega i po mraku.

Trebala sam ići s Jules na onaj tečaj samoobrane, koji je toliko željela upisati.

U glavi sam sagledavala svoje ograničene opcije. Autobus koji bi se inače zaustavljao na ovoj postaji nije vozio vikendom, a većina mojih prijatelja nije imala vlastiti automobil. Bridget je imala i vozilo i vozača, ali ona je u veleposlanstvo trebala doći tek oko sedam. Moja aplikacija za dijeljenje vožnje nije radila, a otkako je počela padati kiša, pored mene nije prošao nijedan auto. Doduše, ja ni ne bih stopirala — gledala sam horore, hvala na pitanju.

Preostalo mi je samo jedno — što *zaista* nisam htjela učiniti — ali poklonjenom se konju ne gleda u zube.

Otvorila sam popis kontakata na mobitelu, pomolila se u sebi i pritisnula tipku za poziv.

Zvonilo je jednom. Dvapat. Tri puta.

Ajde, javi se. Ili nemoj. Nisam bila sigurna što bi bilo gore — da me netko ubije ili da se moram baviti svojim bratom. Naravno, šansa je bila da će me brat i sam ubiti jer ga stavljam u takvu poziciju, ali s time sam se namjeravala nositi kasnije.

»Što je bilo?«

Nabrala sam nos na taj pozdrav. »Pa bok i tebi, brate najdraži. Zašto misliš da je nešto bilo?«

Josh je frknuo nosom. »E, zoveš me. Nikad ne zoveš ako nije frka.«

Istina. Radije smo si pisali poruke, a kako smo živjeli vrata do vrata — što inače nije bila moja zamisao — rijetko smo si kad i poruke slali.

»Ne bih rekla da sam u frci«, rekla sam s oklijevanjem. »Više sam... zapela. Nisam blizu javnog prijevoza, a ne mogu dobiti vožnju preko aplikacije.«

»Kriste, Ava, gdje si to?«

Rekla sam mu.

»Kog ćeš vruga tamo? To je na sat vremena od kampusa!«

»Daj ne dramati. Fotkala sam zaruke, a i na pola sata vožnje je. Četrdeset pet minuta ako ima prometa.« Zagrmilo je i granje se obližnjih stabala zatreslo. Stresla sam se i ja i zavukla dublje u zaklon iako baš i nije pomoglo. Kiša je padala ukoso, špricala me kapima toliko teškim da je boljelo poput ubodâ.

S Joshevog se kraja linije čulo šuškanje pa tiho stenjanje.

Zastala sam, uvjereni da sam krivo čula, ali ne, ne, ponovilo se sekundu poslije. Opet je netko zastenjao.

Oči su mi se raširile od užasa. »Je l' se ti to upravo *seksas*?« viknula sam, ali šaptom iako nije bilo nikoga u blizini.

Sendvič koji sam progutala prije seanse fotkanja sad je prijetio izletiti natrag. Nije bilo ništa odvratnijeg — apsolutno ništa — od slušanja kako ti je neki blizak rod usred snošaja. Od same mi se pomisli rigalo.

»Tehnički ne.« Josh nije zvučao kao da se kaje.

Riječ »tehnički« odrađivala je jako velik posao u toj rečenici.

Niste trebali biti genij da dešifirate Joshev odgovor. Možda nije bio usred snošaja, ali *nešto* se svakako događalo, a ja nisam imala nikakve želje saznati što točno.

»Josh Chen.«

»Ej, ti si mene nazvala.« Sigurno je zatim bio pokrio mobilitel rukom jer sljedeće što je rekao zvučalo je prigušeno. Čula sam tihi, ženstveni smijeh praćen skvičanjem i poželjela sam si izbjeljivačem zaliti uši, oči, *um*. »Jedan iz ekipe otišao je mojim autom po led«, reče Josh, ponovno jasna glasa. »Ali ne brini se, bit će riješeno. Označi svoju lokaciju na karti na mobu i drži ga uza se. Imaš li još uvijek onaj suzavac u spreju koji sam ti prošle godine poklonio za rođendan?«

»Imam. Hvala, inače.« Ja sam htjela novu torbu za fotoaparatus, ali Josh mi je umjesto toga kupio pakiranje od osam komada suzavca u spreju. Nikad ga nisam koristila, što je značilo da je svih osam bočica — no, sedam plus ova u mojoj torbici — čučalo u stražnjem dijelu mog ormara.

Brat nije registrirao moj sarkazam. Za jednog je odlikaša i studenta medicine znao biti jako tupav. »Nema na čemu. Ostani gdje jesi i frend će uskoro doći po tebe. Kasnije ćemo razgovarati o tvom potpunom nedostatku nagona za samoočuvanje.«

»Čuvam samu sebe«, usprotivila sam se. *Kaže li se tako?*
»Nisam ja kriva što nema... Ej, kako to misliš frend? Josh!«

Prekasno. Već je bio prekinuo poziv.

Naravno, jedan jedini put kad ustvari želim da mi nešto objasni, on se posveti nekom od svojih komada. Iznenadilo me što nije podivljao, s obzirom na to koliko je znao biti pretjerano zaštitnički nastrojen. Još od »incidenta« uzeo je bio na sebe zadatak da pazi na mene kao da mi je ne samo brat već i tjelohranitelj. Nisam ga krivila — djetinjstvo nam je bilo problematično na sto načina, barem su mi rekli tako — i obožavala sam ga, ali ipak je ta njegova stalna zabrinutost za mene znala biti naporna.

Sjela sam postrance na klupu i čvrsto privila torbu uza se, osjećajući kako me njena ispucala koža grije dok sam čekala da se pojavi taj misteriozni frend. Mogao je to biti bilo tko jer Joshu svakako nije manjkalo prijatelja. Oduvijek je bio popularan — košarkaš, predsjednik učeničkog vijeća, kralj naturalne zabave u srednjoj; član bratstva Sigma i velika faca na fakultetu.

Ja sam bila njegova suprotnost. Nije da sam baš bila nepopularna, ali jesam se klonila tuđe pažnje i više sam voljela manje grupe bliskih prijatelja od većih skupina dragih poznanika. Josh bi bio duša zabave, a ja bi sjedila u kutu i sanjarila o mjestima koja bih rado posjetila, ali koja ustvari vrlo vjerojatno nikad neću vidjeti. Ne ako se moju fobiju pita.

Moju prokletu fobiju. Znala sam da je u pitanju samo moj mozak, ali *osjećala* sam se kao da je nešto tjelesno. Mučnina, srce koje lupa, strah koji mi udove pretvara u nešto ukočeno i beskorisno...

S vedrije strane, barem se nisam bojala kiše. Oceane, jezera i bazene s lakoćom sam mogla izbjeći, ali kiša... da, bilo bi nezgodno da sam se bojala kiše.

Nisam znala više koliko dugo čekam skutrena na toj postaji, proklinjući se što sam odbila Graysona kad su se ponudili odvesti me natrag u grad nakon snimanja. Nisam im se htjela nametati i očekivala sam da ću moći naći vožnju preko aplikacije, vratiti se na *Thayerov* kampus za pola sata, ali onda se nebo otvorilo čim je njih dvoje otišlo i eto me sad.

Smračivalo se. Zamučeni tonovi sive miješali su se s hladnim plavim nijansama sutona i dio mene pitao se hoće li se tajanstveni frend uopće pojaviti, ali Josh me još nikad nije iznevjerio. Da me neki njegov frend ne dođe pokupiti na njegovu zamolbu, sutra bi taj isti frend imao problema s hodanjem. Josh jest studirao medicinu, ali to ga isto tako nije sprečavalo da postane nasilan kad je situacija tako zahtijevala — naročito kad bi situacija uključivala mene.

Široke su zrake prednjih farova odjednom presjekle kišu. Zaškiljila sam prema njima, a srce mi je počelo preskakati kako zbog iščekivanja tako i zbog opreza dok sam odvagivala šanse da bi to mogao auto koji dolazi po mene, a ne neki psihopat. Taj je dio Marylanda bio generalno vrlo siguran, ali nikad ne znate.

Kad su mi se oči privikle na svjetlo, opustila sam se od olakšanja, pa se ponovno ukočila samo dvije sekunde kasnije.

Dobre su vijesti bile da mi je bio poznat taj elegantni crni Aston Martin koji mi se približavao. Pripadao je jednom od Joshevih prijatelja, što je značilo da ipak neću završiti na večerašnjim vijestima.

Loše su vijesti bile da je za volanom Aston Martina bila zadnja osoba za koju sam htjela — ili za koju bih očekivala — da me pokupi. On nije bio netko tko čini uslugu frendu i ide mu spasiti sestru *koja je negdje zapela*. Poručivao je *pogledaj me krivo i uništiti ću i tebe i sve do kojih ti je stalo*, a sve bi to učinio izgledajući tako smireno i prezgodno da ne biste ni skužili da čitav vaš svijet gori sve dok ne bi bilo kasno i vi ne biste bili samo hrpica pepela pod njegovim nogama u cipelama Tom Ford.

Prešla sam vrškom jezika preko suhih usana dok se auto zaustavljao preda mnom, a suvozački prozor spuštao.

»Uđi.«

Nije podigao glas — nikad ne bi podigao glas — ali i dalje sam ga čula sasvim jasno i glasno kroz kišu.

Alex Volkov bio je sam po sebi sila prirode, a mogla sam i zamisliti kako mu se samo vrijeme pokorava.

»Nadam se da ne čekaš da ti otvorim vrata«, rekao je kad se nisam pomaknula. Zvučao je kao da je čitavom situacijom sretan koliko i ja.

Kakav džentlmen.

Stisnula sam usne i progutala sarkastični odgovor dok sam ustajala s klupe i sjedala u auto. Mirisao je svježje i skupo, na aromatičnu kolonjsku vodu i finu talijansku kožu. Nisam imala ručnik niti išta drugo na što bih sjela te sam se stoga mogla samo moliti da mu ne oštetim skupi interijer vozila.

»Hvala što si me pokupio. Cijenim to«, rekla sam pokušavajući razbiti ledenu tišinu.

Nisam uspjela. Ni pod razno.

Alex nije odvratio niti me makar i okrznuo pogledom dok je hvatao zavoje skilske ceste na povratku do kampusa. Vozio je baš kako je i hodao, razgovarao i disao — postojano i pod punom kontrolom, s notom opasnosti u svakoj kretnji koja je upozoravala sve dovoljno blesave da se samo usude naljutiti ga: učini to i potpisao si samom sebi smrtnu presudu.

Bio je sušta suprotnost Joshu i još uvijek se nisam mogla načuditi što su najbolji prijatelji. Osobno sam Alexa smatrala seronjom. Bila sam uvjerena da on ima svoje razloge, da je neka psihološka trauma od njega načinila bezosjećajnog robota koji je danas bio. Na osnovi komadića saznanja koje sam bila izvukla iz Joshua, Alexovo je djetinjstvo bilo još gore od našeg iako nikad nisam uspjela iz brata izvući puno detalja. Znala sam samo da su Alexovi roditelji umrli kad je bio vrlo mlad i ostavili mu hrpu novca koju je on učetverostručio kad ju je naslijedio

s osamnaest godina. Nije da mu je ta lova trebala jer je još u srednjoj izumio neki novi softver za modeliranje financija zbog čega je postao multimilijarder prije nego što je smio glasati na izborima.

S kvocijentom inteligencije od 160, Alex Volkov je genij ili barem jako blizu tome. Bio je jedini u povijesti *Thayera* koji je u samo tri godine završio petogodišnji poslijediplomski studij, a s dvadeset i šest godina bio je glavni operativni direktor jedne od najuspješnijih kompanija za razvoj nekretnina u državi. Bio je legenda i znao je to.

Ja sam pak računala da mi dobro ide ako bih se sjetila jesti dok balansiram između predavanja, izvannastavnih aktivnosti i dva posla — recepcionarke u Galeriji *McCann* i fotografiranja u fušu za svakog tko me želi unajmiti. Mature i diplome, zaruke, pseće rođendane, sve bih fotkala.

»Ideš na Joshevu zabavu?« pitala sam opet, trudeći se čavrljati. Tišina me ubijala.

Alex i Josh bili su najbolji prijatelji još otkad su bili cimeri na *Thayeru* prije osam godina i Alex je otad dolazio k nama za Dan zahvalnosti i razne druge praznike i blagdane, ali ja ga i dalje nisam *poznavala*. Alex i ja razgovarali bismo samo kad je to imalo neke veze s Joshem ili bih mu za večerom dodavala krumpire i slično.

»Da.«

Okej. Očito ništa od čavrljanja.

Misli su mi vrludale od jedne do druge od milijun stvari koje su me čekale tog vikenda. Uređivanje fotki zaruka Graysonovih, pisanje prijave za stipendiju za *World Youth Photography*, pomaganje Joshu da se spakira do kraja nakon...

Sranje! Zaboravila sam na Joshevu tortu.

Bila sam je naručila dva tjedna ranije jer to je bilo najviše što se moglo u *Crumble & Bakeu*. Bila je u pitanju Josheva omiljena, troslojna čokoladna torta punjena čokoladnim pudingom. Dopustio bi si je samo za rođendan, ali kako je odlazio iz zemlje